

plicitno ne določa, je na področju šolstva ZUP že tako *smiselno* veljaven povsod, kjer je »predmet odločanja /.../ konkretna pravica, obveznost ali pravna korist stranke (učenca), ki sodi na področje upravnega prava« (Kovač, 2007: 55). O »smiselnosti« rabe ZUP v vseh posameznih (in ne maloštevilnih) primerih spora, v katerih se, denimo, napaka v postopku navaja kot razlog izpodbijanja določenega šolskega ukrepa, je, kot si lahko predstavljamo, najbrž mogoče precej razpravljati. Uvedba eksplicitnega zakonskega določila o (posledično celoviti) rabi ZUP v šoli vnaša v šolsko administracijo še dodatno (u)pravniško razsežnost, ko za primere aplikacije ZUP v celoti predpostavlja opravljen strokovni izpit iz ZUP pri vsaj enem od vodstvenih delavcev ali strokovnih delavcev, ki sodelujejo pri odločanju. Strokovno-(u)pravna utemeljitev rabe ZUP v šolstvu je v vsakem primeru jasna: »raba ZUP v šolstvu /.../ ni določena zaradi formalizacije same po sebi. Ključni namen upoštevanja ZUP, vsaj v poglavitnih elementih, /.../ je predvsem *varstvo ustavnih pravic in svobod učencev* kot državljanov oziroma prebivalcev naše države. /.../ ZUP je treba jemati kot orodje zakonitosti, kot dopolnilo in ne kot oponent strokovnim merilom pedagogike« (ibid.: 60, poudarek dodan).

O primarnosti (predvsem) otrokovih pravic in potrebi po njihovem pravnem varstvu v šoli priča tudi delovanje šolske inšpekcije. Namen šolske inšpekcije, kot ga opredeljuje zakon že od leta 1996, je v prvi vrsti zagotavljanje spoštovanja »zakonitosti in s tem zaščita pravic predšolskih otrok, učencev, vajencev, dijakov, študentov in udeležencev izobraževanja odraslih /.../ ter strokovnih delavcev« (*Zakon o šolski inšpekciji*, Ur. l. RS, št. 29/1996, 114/2005, 1. člen). Splošna skrb za zagotavljanje pravic je, ne popolnoma presenetljivo, kljub dikciji, ki na deklarativni ravni vestno vključuje pravice *vseh* vpletenih, v praksi prevedena predvsem v zagotavljanje pravic otrok. Letna poročila šolske inšpekcije v zadnjih desetih letih nenehno beležijo naraščanje pobud za izredni inšpekcijski nadzor, ki jih najpogosteje predlagajo anonimni pobudniki ali starši, očitane kršitve pa se najpogosteje nanašajo prav na uresničevanje pravic in dolžnosti učencev. Če je Inšpektorat leta 2001 prejel 219 pobud za izredni nadzor v vrtcih in šolah, pri tem pa ugotavljal, da se število pobud za nadzor od leta 1995, ko je začel Inšpektorat delovati, »ob manjših nihanjih povečuje« (*Poročilo glavnega inšpektorja 2001*: 9), je v letu 2011 prejel kar 630 tovrstnih pobud na področju šolstva (*Letno poročilo 2011*: 11). Pomenljivo je še, da število primerov, v katerih se je pobuda za izredni inšpekcijski nadzor dejansko izkazala za upravičeno, načeloma ne predstavlja niti polovice prijav.